

IV

Pas miesto budelį

Petras I, nuo vaikystės pamėgęs žaisti kareivėliais, visada miegodavo su būgnu. Meiliai apsikabinęs, saldžiai užmigdavo. Neatsisakė šio įpročio ir sulaukęs pilnametystės. Būgną, it brangintiną talismaną, visada vežiodavosi drauge. Ne išimtis buvo ir žygis į Lietuvą, į kurią Rusijos caras atvyko ne tik su mylimiausiu savo vaikystės būgnu, bet ir su atsarginiu.

Kai Konstancija įėjo į Petro I miegamąjį, caras miegojo, pasistatęs būgną ant pilvo. Uždengtas antklode, paslaptingas daiktas Sluškienei sukėlė dviprasmiškas mintis. Pamaniusi, kad tai visai kas kita, rūmų šeimininkė iš pradžių norėjo apsisukti ir eiti atgalios, tačiau nugalėjo įgimtas moteriškas smalsumas. Atsargiai pakėlus antklodę, ji išvydo ne tai, ko slapta tikėjosi. Antra vertus, pajuto palengvėjimą, kad tai buvo tik būgnas.

Rusijos caras buvo kietai įmigęs. Konstancija Sluškienė iš pradžių jį bandė pažadinti geru žodžiu, tačiau netrukus ėmė būgnyti. Kelis kartus neritmiškai padaužiusi, pamatė, kaip Petras I susiraukė. Tada apsikabinęs būgną pasivertė ant šono ir vėl užmigo. Sluškienė dar kartą pabūgnijo. Deja, caras neregavo. Apsiginklavusi kantrybe, Konstancija ėmė būgnyti maršo ritmą. Jį išgirdęs, Petras I pašoko iš lovos.

Išvydęs priešais save Sluškienę, Rusijos caras, neslėpdamas karališko abejingumo, pakvietė ją į savo lovą. Sluškienė, tinkanti jam į pamotes, minutėlę abejojo, tačiau, pagalvojusi apie politines šio reikalo pasekmes, pasiūlymą atmetė. Caras nė kiek neužpyko. Įkirtęs kelias stiklines vandens ir numalšinęs

pagirių troškulį, išgirdo iš Sluškienės, kad ši turi puikių naujie-
nų. Naktį miesto savisaugos būrys sučiupo ubagų karalių. Šiuo
metu jis – budelio rankose, įkalintas rotušės rūsiuose. Tad jei
Rusijos caras pageidautų, galėtų išvysti ubagų karaliaus kvotą,
į kurią yra maloniai kviečiamas.

Ši žinia Petrą I pradžiugino. Jis jau seniai, dar nuo kelionių
į Vokietiją, Angliją bei Nyderlandus laikų, domėjosi ne tik bu-
delių kvotomis, bet ir taikomąja chirurgija bei stomatologija.
Pašokęs iš lovos ir skubiai apsirengęs, liepė kinkyti žirgą. Po
minutės jau jojo rotušės pusėn.

Vaclavas Škvoreckis jau ilgus dešimtmečius buvo Vilniaus
miesto budelis. XVII amžiuje jis pasimokė šio amato Bava-
rijoje ir atvykęs iš gimtosios Čekijos čia puikiai pritapo, įlei-
do šaknis. Kartais miesto taryba paburbėdavo, kad jau metas
Škvoreckį iš budelių atleisti, tačiau senukas, nepaisant garbaus
amžiaus, puikiai atlikdavo savo pareigas, todėl niekas jam prie-
kaištų neturėjo. Ir išties, Škvoreckis buvo tikras savo amato
meistras. Miesto tarybos ar inkvizicijos paskirtas bausmės šis
ašarotų akių, smulkaus sudėjimo senučiukas atlikdavo tiksliai,
laiku ir itin greitai. Dar nė karto nebuvo sudrebėjusi Škvorec-
kio ranka, kirsdinant netikėliui galvą ar ketvirčiuojant vagišių.
Škvoreckis, kaip ir visi Europos budeliai, su savo šeima ir anū-
kų būriu gyveno užmiestyje. Tačiau kai turėdavo daug darbo,
likdavo savaitei ar net mėnesiui nakvoti miesto rotušėje, kur
rūsijoje buvo įsirengęs kažką panašaus į kaptiorkę. Čia atokvė-
pio akimirkomis jis gurkšnodavo kmynų arbatą ir pamirkęs –
mat dantų jau seniai neturėjo – pasigardžiuodamas čiulpdavo
mugėje pirktą meduolį.

Kai Petras I nusileido į rotušės rūšį, Škvoreckis, apsuptas palubėj kabančių skudurų, siurbčiojo prie žvakės savo arbatą. Atrodė ramus, niekur neskubantis, kažkuo panašus į Tibeto vienuolį. Pamatęs aukštą svečią, iš pradžių jį tiriamai nužvelgė ir tik po to pasiūlė prisėsti. Nekantrus caras, susidūręs su budelio ramybe, nevalingai pakluso. Klestelėjęs ant taburetės, gavo ne pirmo švarumo puodelį, į kurį šeimininkas įvarvino mazgote atsiduodančio viralo. Tada, it būtų sutikęs seną pažįstamą, Škvoreckis ėmė Petrui I kalbėti. Iš pradžių jis ilgai ir nuobodžiai, nevengdamas nereikšmingų detalių, pasakojo apie savo anūkus, – kokie jie šelmiai, nenuoramos, kokias krečia išdaigas, kokių prasimano žaidimų. Vėliau ėmė dalintis būtais lūkesčiais: ko tikėjosi iš gražuolės dukros ir savo tvirtų it ažuolai sūnų, nepanorėjusių perimti iš jo budelio amato. Minėjo kai kuriuos abejotinus miesto tarybos sprendimus. Pakeiksnojo, atlaidžiai besišypsodamas, Vilniaus komunalinį ūkį, kurio jau eilę metų neprisiprašo iškuopti rūsius. Tada susigraudino. Nesulaukdamas iš valdžios dėmesio, pasiguodė carui, kaip šiais laikais nelengva budeliui – kokia maža jo alga, apverktina pensija, be to, jokių socialinių garantijų. Beje, jis jau seniausiai būtų mielai sugrįžęs į Čekiją, kur pragyvenimo lygis gerokai aukštesnis. Deja, tėvynėje niekas nelaukia. O ir metai ne tie.

Petras I kantriai klausėsi budelio, tačiau kai šis pradėjo hegزامetru šlovinti atbundančią Vilnijos gamtą, neapsikentęs pertraukė ir pasiūlė kuo greičiau grįžti į temą. Lyg nebūtų caro išgirdęs, Škvoreckis varė toliau. Dalinosi eiliuotais apmąstymais – apie tapatybę, apie kintantį laiką. Ir erdvę. Anot budelio Škvoreckio, rūsyje neretai laikas išnyksta, o erdvė, lyg

būtų bailė, tamsoje nebetenka prasmės. Beje, kaip ir visa kita – aukšti titulai, tariami nuopelnai, sukaupti turtai. Jam yra tekę kvosti ir generolus, ir maršalus, ir net kankinti kelis apsišaukęlius sosto įpėdinius. Visi jie, čia praradę laiką ir erdvę, pasirodė kaip didžiausi menkystos. Sunku patikėti, kad prieš šiuos apgailėtinus tipus kažkada drebėjo ištisos armijos, jiems lankstėsi minios. Taigi, žmogiškumas... Gailestingumas...

Petras I apie žmogiškumą ir atjautą nebuvo linkęs klausytis. Kiek tik pajėgė, kuo mandagiau paprašė nuvesti jį pas ubagų karalių. Atseit nori tą nieką ne tik pamatyti, bet ir tarti jam keletą žodžių... atminčiai. Škvoreckis, išgirdęs Rusijos caro prašymą, itin nenoriai pakilo nuo savo taburetės. Paėmęs į rankas žvakę, pakvietė Rusijos carą eiti iš paskos.

Atėjus į kamara, kur už grotų buvo laikomas ubagų karalius, Petras I susiraukė. Demonstratyviai pasišlykštėjęs, išsitraukė nosinaitę su monograma. Prisidengė ja nosį. Ištis, kameroje tvyrojo nepakeliama smarvė. Visur, kaip nemelavo ką tik komunalinį ūkį keiksnojęs Škvoreckis, buvo iki kelių prišikta, pakampėse telkšojo balos. Gerai, kad Rusijos caras atėjo su auliniais, blauzdas siekiančiais batais. Įsibridęs į šūdą, Petras I ėmė irtis arčiau ubagų karaliaus, kur šis, pakabintas ant metalinių kablių, dejuodamas suposi po rūšio skliautu. Greta stovėjo tvirtai sukaltas staliukas. Ant jo buvo tvarkingai sudėlioti budelio įrankiai: santechniko gyvatukas, masonų skriestuvai, šundaktario replės, kalvio priekalas, staliaus pjūklai, skardininko žirklys, batsiuvio ylos ir t. t. Žaizdre ant žarijų stovėjo iki raudonumo įkaitęs lygintuvai. Į sieną buvo atremtos kopėčios, kūjis ir dalgis.

Iš pradžių, kaip reikalavo nerašyta Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės įkalinimo įstaigų tradicija, Škvoreckis pašventino ubagų karalių žarstekliu. Kelis kartus smagiai užvažiavęs per strėnas, perdavė žarsteklį Petrui I, kad ir šis pasisveikintų su kaliniu. Petras I užsimojo ir iš peties pasisveikino. Nesulaukęs atsako, dar kartą priminė, kad jau atėjo. Ubagų karalius suinkštė. Tai buvo ženklas, kad kalinys yra pasiruošęs priimti svečius.

Miesto tarybos nariai Škvoreckiui buvo pakuždėję, kad jis su ubagų karaliumi susidoroti neskubėtų ir svečiui parodytų kuo platesnį Vilniuje taikomų egzekucijų spektrą. Senukas tai įsiminė, tad buvo pasiruošęs Rusijos carui pademonstruoti ne tik naujausias budelio amato technologijas, bet ir atverti visą žmogaus fizinio bei dvasinio nuopuolio dramą.

Iš pradžių, apšilimui, pasistatęs kopėčias ir pasilypėjęs, Škvoreckis pačirškino lygintuvu ubagų karaliaus pilvą, kelis kartus pervažiavo per krūtinę. Pajutęs šilumą, šis ėmė bjauriai keiktis, minėjo varguolius išnaudojančią valdžią, suklastotus rinkimus į miesto tarybą, korupciją ir panašius dalykus. Kad ubagų karalius būtų ramesnis ir nepravardžiuotų garbių žmonių pederastais, nulipęs nuo kopėčių, Škvoreckis kelis kartus, pavadinęs tai anestezija, užvažiavo šiam kūju per galvą.

Ubagų karaliui atsijungus, budelis nukabino kūną nuo kablių. Šis žlegtelėjo veidu į purvą. Nesulaukdamas, kol kanikins atsigaus, Škvoreckis dar kartą pačirškino karalių. Šį kartą jo sėdmenis.

Kaliniui prabudus ir ėmus gailiai inkšti, Škvoreckis nutarė užsiimti manikiūru. Apkarpęs abiejų rankų pirštus, ėmėsi pedikiūro. Kai šis buvo baigtas, iškilmingai pranešė carui, kad

dabar prasidės tikroji egzekucija, todėl, jei Rusijos caras Petras I turi svarbių klausimų, gali juos nesivaržydamas užduoti. Ir išties, ubagų karalius po vadinamųjų grožio procedūrų atrodė gerokai sukalbamesnis. Jis bjauriai nebesikeikė, tik vaitojo. Petras I, pasinaudojęs proga, paklausė ubagų karaliaus, ar gražu įžeidinėti Rusijos carą? Ubagų karalius atsakė, kad ne. Prisipažino klydęs. Atsiprašo. Petras I į tai jam atsakė, kad Rusijos carui pašlemėkų atsiprašymų nereikia, šis juos gali susikišti į vieną vietą.

Išgirdęs „susikišti“, Škvoreckis paėmė nuo stalo santechniką gyvatuką. Smagiai pasukiodamas jo rankeną, perdavė įrankį Rusijos carui. Petras I iš pradžių nesuprato, ką su gyvatuku daryti, tačiau Škvoreckis jam detalai paaiškino, kaip šis įtaisas veikia, kaip su juo elgtis ir kam jis yra skirtas. Tai sužinojus, sužibėjo Petro I akys.

Deja, pirmuoju kartu Rusijos carui nepavyko įsriegti gyvatuko. Nepasisekė ir antruoju. Tačiau trečiuoju gyvatukas smagiai įšliaužė į ubagų karaliaus išeinamąją, kurią Škvoreckis vadino *welcome* įeinamąja.

Akis į akį susitikęs su laukiniu gyvūnu, ubagų karalius ėmė nesavu balsu klykti. Šaukėsi Dievo, teisėsaugos, maldavo ištraukti piktąją gyvatę, prisiekinėjo nuo šiol būti doras, ištikimas, mandagus, galbūt net studijuoti universitete. Girdėdamas tuščius pažadus Petras I tik su dar didesniu įkarščiu suko gilyn gyvatuką, leisdamas jam iš visų pusių susipažinti su vidiniu ubagų karaliaus pasauliu.

Kai gyvatukas, anot Dantės Aligjerio, perėjęs visus pragaro ratus išlindo ubagų karaliui pro gerklę, Škvoreckis pakišo jam

dubenėlį pamazgų, kad po kelionės ne tik turistas, bet ir kan-kinys atsigauntų. Ir išties, palakęs it gyvulys, ubagų karalius vėl buvo žvalus. Tik, deja, negalėjo kalbėti. Į visus Petro I klausimus dabar atsakinėjo tylą. Kartais sumirksėdavo.

Pamatęs, kad bedresuodamas gyvatuką Rusijos caras stipriai sukaito, Škvoreckis pasisiūlė gyvūną prisišaukti atgal pats. Paėmęs iš caro, suko rankeną atvirkščia kryptimi. Gyvatukas ir vėl smagiai šliuozė. Kada pasirodė jo kablío formos galva, ji laikė dantimi užgriebusi kažkokį tešlos gniutulą, kurį, parodęs carui, Škvoreckis pavadino piktąja ubago dvasia. Dabar, anot budelio, galima buvo pereiti ir prie kitų procedūrų.

Nušlavęs ranka įrankius, Škvoreckis šiaip ne taip užvilko ubagų karalių ant darbo stalo. Nors ir baudėsi Rusijos caras jam padėti, tačiau senukas užsispyrė, kad tai jo ir tik jo darbas, todėl niekam kitam jo patikėti neleis. Carui, ką čia slėpti, buvo malonu matyti tokį profesionalų požiūrį į savo profesiją.

Kai ubagų karalius buvo paguldytas ir pririštas, Škvoreckis atsitraukė per žingsnį ir sunėręs rankas virš krūtinės ėmė mąstyti. Pakraipydamas galvą, svarstė ir taip, ir anaip. Tada, lyg būtų išgirdęs nebylų Petro I klausimą, atskleidė, kas jam kelia nerimą. Neva jis dvejoja, nes yra keli variantai: ketvirčiuoti kūną kirviu arba pjūklų. Be to, galima panaudoti ir mišrią techniką: kojas atskirti kirviu, o rankas – pjūklų. Arba kojas – pjūklų, rankas – kirviu. Arba koją ir ranką pjūklų, o visa kita – kirviu. Arba net vieną ranką pjūklų, o kojas – kirviu. Arba...

Rusijos caras, supažindintas su visomis galimybėmis, prisi-pažino Škvoreckiui, kad jis mieliau rinktųsi pjūklą, nes kirviu,

bijo, vienu kartu kojos neatkirs, o jei ir atkirs, tai galbūt ne toje vietoje. Ubagų karalius, girdėdamas diskusiją, išisvajoję, kad šis reikalas kuo greičiau baigtųsi, tačiau kankinio lūkesčiai caro ir budelio nedomino.

Dar šiek tiek padiskutavę abu sutarė, kad Rusijos caras ubago ranką pabandys atskirti kirviu, o jei nepasiseks, tai Škvoreckis užbaigs nebaigtą darbą. Vėliau, prisiekė, niekam neprasitars apie Rusijos carą ištikusią nesėkmę.

Paėmęs budelio kirvį, Petras I užsimojo. Jo kirtis galbūt nebuvo tobulas, tačiau taiklus. Ubagų karaliaus atsisveikino su savo ranka.

Tada Petrui I parūpo išbandyti pjūklą. Čia pravertė seni įgūdžiai, kai jis, dar visai jaunas berniokas, Nyderlandų ir Anglijos laivų statyklose mokėsi dailidės amato. Rusijos caras pasirinko kairę ubago koją. Džyrino pasičepsėdamas iš malonumo, vis labiau užsivesdamas ir kas kartą vis nupūsdamas ant akių krentančius plaukus. Dirbo, taip sakant, su vėjeliu.

Pabaigęs darbą, Petras I ranka nusibraukė prakaitą nuo kaktos. Buvo savimi patenkintas. Ypač tada, kada, apžiūrėjęs pakeltą koją, Škvoreckis carą pagyrė, nepamiršęs pridurti, kad šis turi įgimtą budelio talentą. Tai išgirdęs Petras I paprašė paduoti kirvį. Prisipažino, kad nebijo iššūkių, todėl imsis ubagų karaliaus kojos. Deja, tą kartą buvo itin netaiklus.

Nusiminęs dėl nesėkmės, Petras I sviedė kirvį į sieną. Jautėsi šlykščiai – nuo galvos iki kojų išsišūdinęs, apsitaškęs kraujais, prakaituotas ir smirdantis. Ir nors Škvoreckis guodė Rusijos carą, kad niekas nėra apsaugotas nuo nesėkmių, Petras I nė ne-

galvojo pakartoti bandymo. Be to, jam nebeįdomu, kas, kaip ir kur pakars ubagų karalių. Priminęs senukui duotą priesaiką, išeidamas iš rūsio pasiteiravo, kur yra artimiausia pirtis, nes jis dabar daugiau nieko nenori – tik nusiprausti.

V

Viešojoje pirtyje

Vilnius nuo seno garsėjo privačių ir visuomeninių pirtų gausa. Kiekvienas save gerbiantis didysis kunigaikštis, apsišaukęs grafas ar nors šiek tiek prakutęs bajoras turėjo po pirtį. Artimiausia nuo rotušės visuomeninė pirtis stovėjo Trakų ir Kėdainių gatvių kampe. Įkurta prieš keletą amžių dominikonų, ši švaros įstaiga turėjo savo tradicijas, puoselėjo specifinius papročius. Formaliai ji buvo pavaldi miesto dominikonų ūkio komunaliniam trestui ir veikė kiaurą parą, taip pat savaitgaliais bei švenčių dienomis. Pirtčiai ilgus metus vadovavo garbios, tačiau nusigyvenusios Lietuvos bajorų giminės palikuonis Sergejus Kutikovas, kurį visi vadino dėde Serioža. Žinoma, ši pirtis negalėjo lygintis su garsiausiomis turkiškomis pirtimis ar Romos imperatorių termomis. Tačiau ji buvo garinė. O vanduo į ją atitekėdavo net iš Vingrių šaltinio.

Kaip įprasta, pirtis buvo padalinta į du izoliuotus sektorius – moterų ir vyrų. Vaikų teisėmis bei seksualiniu švietimu tuo metu Lietuvoje menkai kas rūpinosi, todėl kūdikiai ir mažamečiai berniukai prausdavosi nuogi su tėčiais ir jų draugais,

o mergaitės – su mamytėmis, tetomis ar nepažįstamomis močiutėmis. Kartais, žinoma, įvykdavo kuriozų. Kaip antai, kada iš provincijos į Kaziuko mugę atvykęs karališkasis valstietis Piotras Rudnickis iš Pajavonių atsivedė į vyrų dalį ne tik kelias brandaus amžiaus kaimyno dukteris, bet ir keliolika abejotinos reputacijos merginų, užkalbintų stoties rajone ir pasikviestų į šią higienos požiūriu šventą įstaigą. Tačiau tai buvo išskirtinis, skandalingas atvejis. Pirtyje, kad ir ką bepliaukštų pikti liežuviai, dorovės visada buvo paisoma.

Petrui I atėjus į pirtį, jį pasitiko kasos langelyje už grotų sėdintis dėdė Serioža. Nepažinęs Rusijos caro, jis bandė įsiūlyti klientui metinį abonementą su tariama nuolaida, tačiau šis atsisakė. Nusipirkęs už kelis grašius vienkartinį bilietą ir gavęs rankšluostį bei taziką*, Petras I įėjo į priepirtį. Čia stovėjo rūbams ir asmeniniams daiktams skirtos spintelės. Visos buvo užimtos, tad Rusijos carui teko gerokai palūkėti, kol kažkuris lankytojas baigs praustis. Pagaliau, praslinkus valandai ar net kelioms, caras gavo 145 numeriu pažymėtą spintelę. Skubiai nusirengęs, patraukė į pirties gilumą.

Pirtyje buvo sausakimša. Paskendę garuose, ant laktų it vištidėje kaitinosi Oginskiai, Pliateriai, Giedraičiai, Radvilos, Chodkevičiai, Pacai ir net Sapiegos su savo sėbrais. Atidžiau įsižiūrėjus, galima buvo pažinti ne tik kai kuriuos miesto tarybos narius, bet ir amatininkus. Čia atkakliai kaitinosi garšios Vilniuje stiklių dinastijos atstovas Justas Paleckis su savo pameistriais, juvelyras Morisas Bingelis, kurpius Terleckas, kaminkrėtys Saša bei daugelis kitų. Visi jie, susirūpinę savojo

* skardinį dubenį.

kūno higiena, net nepastebėjo, kad pas juos atėjo caras. Galbūt todėl nė vienas nesumojo pasislinkti ar užleisti jam vietą. Nera-
dęs, kur priglausti savo užpakalio, Petras I kukliai pritūpė šalia
akmenų. Apačioje buvo vėsiau nei palubėj, kur ant viršutinio
suolo, išvertęs savo konkolus, gulėjo itin populiarius Vilniaus
kriaučius Juzekas.

Petrui I ėmus prakaituoti bei dusti, stikliui Paleckiui pasi-
rodė per mažai garo. Kažkuris iš Pacų šliūkstelėjo ant akmenų
vandens. Juzekas suvaitojo. Tačiau ne dėl karščio – kurpius
Terleckas jam darė pėdų masažą. Petras I apsidairė. Išsisklai-
džius garams pamatė, kad ir kiti čia masažuojasi. Chodkevičiai
pasiguldę masažavo Radvilas. Pacai – Giedraičius ir Vilniaus
tarybos narius. O Sapiegos – Švedijos karaliaus Karolio XII
sąjungininkai – it triušiai masažavosi tarpusavyje.

Petras I, išvydęs tokią gausybę sektinų pavyzdžių, užsima-
nė, kad ir jį kas nors pamasažuotų. Ilgai įkalbinėti neteko.
Rusijos carą masažuoti pasišovė šalia pritūpęs kaminkrėtys
Saša. Tai buvo jaunas, pavydėtinais protingų akių, labai dai-
laus kūno vaikinai. Jis šiek tiek šveplavo ir mikčiojo, tačiau
šie trūkumai nesutrukdė Petrui I su juo užmegzti bičiuliškus
santykius.

Iš pradžių Saša kruopščiai išmasažavo Rusijos caro sėdme-
nis. Tada, pervertęs ant nugaros, visa kita. Petras I pasijuto
kaip devintame danguje. Paprašė dar kartelį. Tačiau vos Saša
itin jautriai pirštu bakstelėjo carui į bamba, prasivėrė pirties
durys. Pasirodė susirūpinusi dėdės Seriožos galva. Išlepsėjęs į
pirtį, pirties direktorius ėmė dairytis, kažko ieškojo. Ir išties,
pamatęs ant keturių stovintį Petrą I, visų akivaizdoje jam ėmė

šaukti, kad jei klientas nori *prodlivatj**, turi susimokėti – nusipirkti dar vieną bilietą, antraip lai nešdinasi nachui iš pirties, mat čia ne „Caritas“ ar kokia sumauta labdaros įstaiga.

Rusijos carui toks dėdės Seriožos familiarumas pasirodė įžeidžiantis, tačiau visi pirtyje buvo nuogi, todėl lygūs. Nesileisdamas į beprasmes diskusijas apie valstybines pareigas, nuopelnus bei titulus, Petras I pasižadėjo, kad *budu prodlivatj*. Tai išgirdęs, dėdė Serioža išbėgo atnešti bilieto.

Kaminkrėtys Saša vėl ėmėsi masažo. Buvo įgudęs. Labai talentingas. Dirbo be muilo. Petras I net nepajuto, kaip kažkurią akimirką užsnūdo. O kai pramerkė akis, stovėjo jau ne ant keturių. Buvo patogiai patiestas ant viršutinės laktos. Dabar jį pasistenedamas masažavo kriaučius Juzekas. Eilėje, prie akmenų, lūkuriavo išsirikiavę Radvilos, Oginskiai, Chodkevičiai ir nekantrumu trykštantys Sapiegos su sėbrais. Paskutiniai šioje kompanijoje stovėjo vyskupas Giedraitis, Paleckio pameistriai ir juvelyras Bingelis.

Kada kažkuriš iš Pacų ėmėsi procedūros, pirtyje ir vėl pasirodė dėdė Serioža. Atsinešęs medinius skaitliukus, jis demonstravo carui, kiek šis dabar yra šiai įstaigai skolingas. Petras I, nenorėdamas pertraukti malonumo, pažadėjo, kad už viską tikrai susimokės. Tačiau, jei dar nevēlu, mielai įsigys ir metinį abonementą su pažadėta nuolaida. Lai Serioža jam daugiau nebesuka galvos. Dėdė Serioža paaiškino, kad nuolaidų akcija abonementui jau seniausiai baigėsi. Tad jei Rusijos caras taip nori, tegu susimoka visą kainą. Petras I sutiko. Ir dar tiek pat pridės, jei dėdė Serioža parūpins alaus.

* pratęsti (*rus.*)